

Válka byla krásná, ale krátká...

 blog.sme.sk/smal/zabava/vojna-bola-krasna-ale-kratka

26. bře 2024 v 10:49

Líbí se: 10x Přečteno: 822x

Ze zážitků druhého roku války by se dala napsat kniha. Kromě toho to byl zabit čas.

Tibor Šmál Blogger

Druhý rok války bylo, jednoduše řečeno, množství průšvihů oddělených od sebe basou a nejednou nám vykouznil na tváři úsměv. Především k tomu přispěly národnostní rozdíly a známá hláška nebyla jen vtipem. Vojáci, všichni jste Slováci? Igen! A tam vzadu? Tady taky!

Češi se dělili na Pražáky, Plzeňáky, Brňáky, Ostraváky a podobně, ale všichni si navzájem rozuměli. O Slovácích se to říct nedalo. Ti se dělili na Slováky, východňáče a Maďary. Slováci s východňáči si jako tak rozuměli, ledaže Maďarům nerozuměl nikdo. Kromě toho Češi nerozuměli ani východníkům. Žádná nevraživost však nevládla, spíše jsme se na sobě bavili. Nejvíce zábavy nám poskytl Maďar Zoli, který neovládal dobře slovenský jazyk. Ráno, místo zažitého slova budíček, zakřičel koniec noci, čímž všechny pobavil a snáze se vstávalo. Jako vyučený slaboproudár se stal spojařem, kde zase místo konec spojení kolegovi zahlásil - můžeš sundat sluchátka z uší. Jednou nás dokonale pobavil při psaní dopisu. Na otázku, komu píšeš, odpověděl, babičce. Pochopili jsme to, když zmínil, že babička se jmenuje Pišta. Maďarům mužský a ženský rod nic neříkal. Mnohdy jsme Zoliho nechápavě poslouchali a všechno jsme pochopili až na konci. Po návratu z dovolené nám vyprávěl příhodu, jak se na vesnické zábavě zamiloval: „Já ho spatřil a pustil s ním do řeči. Pak jsme šli ven, a tak jsem ho protáhl, že týden nemohl chodit!“ Nejdříve jsme nechápavě divili, ale když nám ukázal fotku sympatické kočky a řekl, to je on, vybuchli jsme smíchem.

0 seconds of 0 seconds Volume 0%

Vraťme se však k průšvihům. V podstatě by se dalo říci - co vycházka, to nějaký problém. Za všechno mohl alkohol, který nám dodával odvahu. Častokrát se kvůli nějaké pěkné holce strhla bitva a bylo vymalováno. Většinou jsme šli rovnou do basy. Ale dlouho jsme v ní nepobyli, protože šlo o tři až sedm dní.

Dost nás iritoval čas návratu z vycházky. Kdo to kdy viděl, aby člověk v nejlepším musel skončit a vrátit se do kasáren. Vždyť v deset večer se zábava jen rozbíhala. Proto jsme se sice vrátili, ale vzápětí jsme přelezli plot a pokračovali v zábavě do pozdních nočních

hodin. Párkrát nás velitel odhalil a my jsme automaticky kráčeli do basy, ale velitel nás svým československým dialektem okřikl: „Do basy nepudete! Rovněž byste tam hovno dělali, raději vás nakopu do prdele.“ A celým buzerákem nás kopal.

Druhý rok jsem zažil i vysněnou slávu. Čtyři hudebně nadaní jsme založili skupinu. Aparatura byla na úrovni, tak se mi splnil sen. Dokonce jsme s kamarádem složili pár písniček a zúčastnili se soutěže. Na útvaru jsme ji vyhráli a postoupili na divizní kolo. Tři dny mimo kasárna, navíc v Brně, nemohlo dopadnout jinak než průšvihem. Za druhé místo jsme dostali finanční odměnu, kterou jsme hned večer utratili a opilých nás vzala letadla ... Po návratu do kasáren, nám místo opuštěného zahladili trest. Naštěstí jsme mohli hrát nadále na různých akcích a setkávat se s holkami, ledaže pod přísným velitelovým dozorem. Určitě trpěl mnohem víc než my. Uhlídat čtyři bujaré hřebce mu dalo zabrat a nejednou musel menší problém ututlat. Stoupající sláva do hlavy nám dávala křídla a při odchodu z vojny jsme měli smíšené pocity, protože radost z civilu zastínil smutek z předčasného ukončení hudební kariéry. Rozprchli jsme se totiž po celém Československu a více se nesešli...

Na závěr vtip:

Velitel si na nástupu ohlíží vojáky. Při jednom se zastaví a zahlásí:

„Voják, co to máte s okem?“

„Mám ho umělé.“

„Jako umělé?“

„Je ze skla.“

„To mi je jasné... jinak byste přes něj neviděli.“